

ΤΜΗΜΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Πατριαρχείο Μόσχας

Ολοκληρώνοντας την συζήτηση για τις μη κανονικές «χειροτονίες» στη λεγόμενη Εκκλησία της Ουκρανίας

ЕГО СВЯТЕЙШЕСТВУ, СВЯТЕЙШЕМУ АЛЕКСИЮ II,
ПАТРИАРХУ МОСКОВСКОМУ И ВСЕЯ РУСИ
СВЯЩЕННОМУ СИНОДУ РУССКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ.

135

26.11.93
10.5.1

Всемилостиво обращаюсь к Вашему Святейшеству и Священному Синоду с просьбой: дать мне возможность возвратиться в лоно нашей Православной Церкви.

Тягота прещения, постигшие меня от Священного Синода Русской Православной Церкви, душа моя не в состоянии вынести. По долгу совести я умоляю Вас принять моё, хотя и запоздалое, но искреннее покаяние.

Видимо Господь попустил чтобы враг человеческого спасения посеял в моём сердце обиду и другие грехи, приведшие меня к нынешнему печальному положению – вне благодатных Церковных Таинств.

Думаю многим известно, что в своё время я стал жертвой бывшего митрополита Киевского Филарета, который в силу личных своих амбиций и предвзятого, ничем неоправданного отрицательного ко мне отношения, уволил меня за штат, без каких – либо объективных причин. Это решение Священного Синода вызвало в моём сердце большую обиду и скорбь. Ведь Члены Священного Синода, не проявив должного внимания к этой проблеме, не разобравшись должным образом в этой ситуации, решили судьбу человека. В этот тяжёлый для меня период жизни, особенно в первоначальный момент, будучи душевно подавлен, я совершил ошибку: я перенёс обиду, принесенную мне бывшим митрополитом Филаретом на всю полноту Церкви, в чём, конечно, я был не совсем прав. Но это уже кануло в ЛЕТУ.

Сейчас же, после совершённых мною ряда необдуманных и опрометчивых действий, я хочу ещё осветить некоторые события, о каких не упоминал в предыдущих к Вам обращениях.

В частности хочу сказать о хиротонии Епископов. Мною было рукоположено семь епископов: ВАСИЛИЙ, Тернопольский; АНДРЕЙ, Ивано – Франковский; ДАНИИЛ, Черновицкий; НИКОЛАЙ, Луцкий; Владимир, Закарпатский; РОМАН, Херсонский и АНТОНИЙ / Масендич/, Ровенский. В первой хиротонии Василия Тернопольского принимали участие: я, бывший епископ Житомирский Иоанн, и, как он представился, епископ Яснополянский ВИКЕНТИЙ. Хиротония совершалась в храме свв. безсреб. Космы и Дамиана в селе Михайлевици, Дрогобичского Благодичиния, Львовской Епархии. Остальные – проходили в разных храмах Украины.

Синовне прошу Вас, Ваше Святейшество, и боголюбивые Члены Священного Синода простить мне моё отступление и снять с меня Церковное

запрещение и восстановить в архиерейском достоинстве, в числе служащих Архиереев Украинской Православной Церкви. Я не теряю надежды и верю во всепрощающую любовь Вашего Святейшества и Вас, Святители Божии, и с мольбой обращаюсь ко Господу и Спасителю нашему: „Помилуй мя, БОЖЕ, по великой милости Твоей... Господи, услыши молитву мою и прииди во еже спасти мя“, ибо „Благословен Бог, еже не остави молитвы моея и милости Своея от мене“.

Вашего Святейшества смиреннейший послушник

Иоанн, бывший епископ Житомирский и Овручский.

гор. Дрогобич, 15 января, 1993 года.

Я. Я очень прошу Вас, Ваше Святейшество, милостию прошу рассмотреть моё дело. Мне это очень нужно. Я больше выдерживать не смогу. Не так далеко, как раньше.

Иоанн.

*Του Πρωθιερέα Ραστισλάβ Γιαρέμα στο **Radonezh**.*

Στις 25 Αυγούστου 2019 γνωστή ουκρανική ιστοσελίδα η οποία, κατά κανόνα αναρτά επιθέσεις και ενίοτε χειραγωγικά ή συκοφαντικά δημοσιεύματα σε βάρος της κανονικής Ορθοδοξίας και της κανονικής Ουκρανικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, για πολλοστή φορά επιχείρησε να αποδείξει τη δήθεν κανονικότητα των «χειροτονιών» τμήματος της σημερινής Ιεραρχίας της ούτως λεγόμενης «Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας» (ΟΕΟ), η οποία τις καταβολές της οφείλει στον θλιβερής φήμης τυχοδιώκτη και αυτόκλητο Βίκτωρα (Βικέντιο) Τσεκάλιν.

Η μελέτη ισχυρίζεται ότι στις χειροτονίες αυτές δήθεν συμμετείχε ο αοίδιμος κανονικός Αρχιεπίσκοπος Βαρλαάμ (Ιλγιούσενκο).

Προς τεκμηρίωση του γεγονότος αυτού καταχωρήθηκε το «Χειροτονητήριο», το υπογεγραμμένο από τον ίδιο τον Βαρλαάμ.

Το άρθρο μεταφράσθηκε και στα Ελληνικά και αναδημοσιεύθηκε σε ιστοσελίδες, που υποστηρίζουν τις επί του εν λόγω θέματος θέσεις του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι τα δημοσιεύματα αυτά ετοιμάσθηκαν προκειμένου να επηρεάσουν την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία συνήλθε την επόμενη ημέρα μετά τη δημοσίευση.

Ενθυμούμαστε, ότι τις ημέρες εκείνες ορισμένα ουκρανικά και ελληνικά ΜΜΕ ισχυρίζονταν ότι μόνο ένα 24ωρο υπολειπόταν μέχρι την αναγνώριση της «ΟΕΟ» από την Εκκλησία της Ελλάδος. Όμως κάτι τέτοιο δεν συνέβη!

Αμέσως μετά τη λήξη της Ιεράς Συνόδου, στις 30 Αυγούστου, ο Πρωθιερέας Νικόλαος Ντανιλέβιτς, δημοσίευσε αναίρεση των παραπάνω με τίτλο «Περί του δήθεν εγκύρου των χειροτονιών της Ουκρανικής Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου Εκκλησίας (ΟΑΟΕ): από τον Μάξιμο τον Κυνικό μέχρι τον Βικέντιο Τσεκάλιν».

Στη μελέτη αυτή δόθηκαν δύο απαντήσεις από τους θιασώτες της λεγόμενης Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Η μια από το γνωστό ουκρανικό site και η δεύτερη στην Ελληνόφωνη μπλογκόσφαιρα από γνωστό έλληνα Αρχιμανδρίτη, ο οποίος, καθώς φαίνεται, συνεργάζεται στενώς με τη συντακτική ομάδα του εν λόγω Ουκρανικό site.

Όμως και τα δύο δημοσιεύματα δεν πείθουν!

Οι αντίπαλοι επέλεξαν να μην απαντήσουν επί της ουσίας της συζητήσεως, προσπαθώντας να ρίξουν στον πρωθυερέα Νικόλαο Ντανιλέβιτς, κατηγορίες και στοιχεία άσχετα με το πρόβλημα χειροτονιών του ουκρανικού σχίσματος.

Στην ουσία, το ύποπτο «Χειροτονητήριο» με στραβά τοποθετημένη υπογραφή του Αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ, χωρίς να αναφέρεται ο τίτλος του, είναι το μόνο που είναι σε θέση να προσκομίσουν οι υποστηρικτές των «χειροτονιών» του Τσεκάλιν.

Εν τούτοις υπάρχει ολόκληρη σειρά εγγράφων, των υπογεγραμμένων από τον ίδιο τον Ιωάννη Μποντναρτσούκ, τα οποία υποστηρίζουν το αντίθετο:

1) Η «Ιεραρχία» της ΟΑΟΕ συγκροτήθηκε το 1990 από δύο μη έχοντα βαθμό Επισκόπου πρόσωπα: τον Ιωάννη Μποντναρτσούκ, ο οποίος καθαιρέθηκε το 1989, και τον πρώην διάκονο Βικέντιο Τσεκάλιν, ο οποίος ουδέποτε ήταν Επίσκοπος.

2) Ο Αρχιεπίσκοπος Βαρλαάμ Ιλγιούσενκο δεν συμμετείχε, αλλά ούτε μπορούσε να συμμετάσχει στη χειροτονία των «Ιεραρχών» της ΟΑΟΕ.

3) Ο Ιωάννης Μποντναρτσούκ είχε επίγνωση του άκυρου της συγκροτηθείσης από αυτόν Ιεραρχίας και γνώριζε ότι ο Τσεκάλιν δεν είναι Επίσκοπος. Για τον λόγο αυτό πλαστογράφησε την υπογραφή του Αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ στο «Χειροτονητήριο» του κατά σάρκα αδελφού του, του Βασιλείου Μποντναρτσούκ, που φέρει ημερομηνία 31 Μαρτίου 1990.

Ακόμη, μια πρόχειρη αναζήτηση στα αρχεία καταδεικνύει ότι υπάρχει γραπτή καταχώρηση της ακριβούς συνθέσεως των μετεχόντων στις «χειροτονίες» του Τσεκάλιν στην περιφέρεια Λβοφ τον Μάρτιο - Απρίλιο του 1990.

Μεταξύ των εγγράφων, που σώζονται στα αρχεία του Πατριαρχείου Μόσχας, υπάρχουν, λ.χ. τα ακόλουθα.

Το από 15ης Ιανουαρίου 1993 γράμμα μετάνοιας του Ιωάννη Μποντναρτσούκ με αποδέκτη τον Αγιώτατο Πατριάρχη Μόσχας και Πασών των Ρωσιών Αλέξιο, όπου απαριθμεί όλους τους μετέχοντες στις αντικανονικές ενέργειες, ζητώντας την αποκατάστασή του «εις τον αρχιερατικόν μου βαθμόν».

Το γράμμα λέγει άμεσα ότι στην πρώτη «χειροτονία» του Βασιλείου Μποντναρτσούκ, του κατά

σάρκα αδελφού του Ιωάννη, «συμμετείχαν»: «ο υπογράφων, ως πρώην Επίσκοπος Ζιτομίρ, και ο, όπως αυτόσυνεστήθη, Επίσκοπος Γιάσναγια Πολιάνα Βικέντιος».

Αναφέρονται οι επτά «επίσκοποι», οι οποίοι χειροτονήθηκαν από τον Μποντναρτσούκ και τον Τσεκάλιν (μεταξύ των οποίων και ο υγιαίνων σήμερα Ανδρέας Αμπραμτσούκ, ένας από τους γηραιότερους «επισκόπους» της ΟΕΟ), ενώ δεν υπάρχει υδενμία μνεία του αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ.

Το έγγραφο φέρει την υπογραφή του Ιωάννη, ένα μακροσκελές ιδιόχειρο συμπλήρωμά του και την υπόδειξη του μακαριστού Πατριάρχη Αλεξίου Β΄, σύμφωνα με την οποία το ζήτημα παραπεμπόταν στην Ιερά Σύνοδο.

Στο δημοσίευσμά του ο πρωθιερέας Νικόλαος Ντανιλέβιτς, δικαιολογημένα τόνισε ότι ο Ιωάννης Μποντναρτσούκ αποσχίσθηκε και δημιούργησε την ΟΑΟΕ για προσωπικούς λόγους, κυρίως εξαιτίας της συγκρούσεως με τον τότε κανονικό Μητροπολίτη Κιέβου Φιλάρετο Ντενισένκο.

Ειλικρινή συμπόνια προκαλούν τα τελευταία του λόγια, τα οποία προσέθεσε ιδιοχείρως: «Αγιώτατε, παρακαλώ πολύ την Υμετέρα Αγιότητα όπως ευαρεστούμένη επιταχύνετε την αντιμετώπισιν της υποθέσεώς μου. Το έχω μεγάλη ανάγκη. Δεν αντέχω άλλο. Όχι τόσο πολύ άλλο, όσον περαιτέρω. Ιωάννης».

Τέτοιες ταλαιπωρίες μπορεί να υφίσταται μόνον ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έζησε προηγουμένως εντός της Εκκλησίας, αισθανόταν τη χάρη, και τώρα την στερείται.

Το διάστημα 1992-1993 ο Ιωάννης Μποντναρτσούκ συνέταξε μια δεκάδα περίπου από παρόμοια γράμματα μετανοίας, που είχαν αποδέκτες τον Πατριάρχη Αλέξιο και την Ιερά Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας.

Δί'αυτών δέχεται άμεσα την έλλειψη από αυτόν της χάριτος της αρχιεροσύνης μετά την καθαίρεση, την αντικανονικότητα της συγκροτηθείσης από αυτόν και τον Βικέντιο Τσεκάλιν «ιεραρχίας» της ΟΑΟΕ, ενώ ένδακρυς ζητά να γίνει δεκτός από την Εκκλησία.

Ειδικότερα δε, **σε προγενέστερο χρονικά αίτημά του με αποδέκτη τον μακαριστό Πατριάρχη Αλέξιο Β΄ από 8ης Απριλίου 1992**

- ονομάζει τον εαυτό του «πρώην επίσκοπο Ζιτομίρ Ιωάννη», δεχόμενος ότι ευρισκόταν εκτός της Εκκλησίας: «Εδώ και δυόμιση χρόνια πέρασαν από τότε που αποχώρησα "από τους κόλπους" της Εκκλησίας, ευρισκόμενος εκτός του χώρου αυτής, για το οποίο θλίβομαι και θλίβομαι βαθύτατα»;

- εξαίρει την ένταξη των πέντε ψευδοεπισκόπων του ουκρανικού σχίσματος στην κανονική Εκκλησία («μεγάλη και αγαθή είναι η προσφορά Σας στην Ουκρανική Εκκλησία και τον Ουκρανικό λαό») και λυπάται που βρέθηκε εκτός του αριθμού τους.
- εκφράζει την προθυμία να προχωρήσει σε δημόσιες δηλώσεις σχετικά με την αντικανονικότητα της «ιεραρχίας» της ΟΑΟΕ: «Σχετικά με την αντικανονικότητα της ιεραρχίας της ΟΑΟΕ θα προετοιμασθώ και θα πω όλα μέσα στη συνέντευξη σε ανταποκριτή οιασδήποτε εφημερίδας και σε οποιαδήποτε στιγμή χρόνου με προσκαλέσετε με αφορμή αυτή να προσέλθω στη Μόσχα».
- καταγγέλλει εκβιασμό και απειλές από τους πρώην συναγωνιστές του, μόλις πληροφορήθηκαν οι τελευταίοι την πρόθεσή του να επανέλθει στην κανονική Εκκλησία: «Καταδιώκομαι και εκβιάζομαι, δεχόμενος τηλεφωνικές απειλές. Κάποιος άνθρωπος από το Πατριαρχείο τους ενημέρωσε ότι είχα ταξιδεύσει στη Μόσχα, προσπαθώντας να Σας δω».
- δέχεται ότι «το αυτοκέφαλο, το εκκλησιαστικό και κανονικό, εξασφαλίζεται μόνον κατόπιν αιτήματος και όχι με τελεσιγραφικό ή πραξικοπηματικό τρόπο, τον οποίο επιλέξαμε», καθώς και το ότι της εκχωρήσεως του αυτοκεφάλου θα πρέπει να προηγείται η αποκατάσταση της ενότητας της Ουκρανικής Ορθόδοξου Εκκλησίας.
- υπόσχεται «να θέσει τέρμα στο αντικανονικό κίνημα αυτοκεφαλιστών» και να καθοδηγείται στο περαιτέρω «μόνον με συμβουλές» του Αγιωτάτου Πατριάρχη.

Δυστυχώς, δεν πρόλαβε η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας να δεχθεί τη μετάνοιά του.

Η Ιερά Σύνοδος έκρινε ότι το ζήτημα αποκαταστάσεως στον βαθμό αρχιεροσύνης ενός κανονικώς καθαιρεμένου Επισκόπου υπερβαίνει τις αρμοδιότητές της, παραπέμποντας την υπόθεση στην κρίση της προσεχούς Ιεράς Συνόδου Ιεραρχίας.

Εν τούτοις, το ίδιο έτος 1993 ο Μποντναρτσούκ παραιτήθηκε των προθέσεών του, προσχωρώντας στον αντικανονικό «πατριαρχείο Κιέβου» του Φιλαρέτου Ντενισένκο και το έτος 1994 σκοτώθηκε σε τροχαίο δυστύχημα υπό πολύ μυστηριώδεις συνθήκες.

Το περιβάλλον του έκανε επανειλημμένους υπαινιγμούς για το στημένο χαρακτήρα του τροχαίου και το βίαιο θάνατο του Ιωάννη.

Αυτό ουδεμία έκπληξη προκαλεί, διότι αρκετοί παράξενοι θάνατοι καταγράφηκαν των παραγόντων του ουκρανικού σχίσματος...

Από τα γράμματα του Επισκόπου Ιωάννη διαφαίνεται ότι ήταν χαρακτήρας πολύ αντιφατικός με στοιχεία τυχοδιωκτισμού και τελικά κατά βάθος δυστυχής, τόσο στη ζωή, όσο και στο θάνατό του.

Τρανή απόδειξη των παραπάνω αποτελεί ένα αξιοπερίεργο και ελάχιστα γνωστό έγγραφο το ερωτηματολόγιο του Ιωάννη Μποντναρτσούκ, στο οποίο απαντά κατόπιν υποβολής αιτήματος μετάνοιας στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας.

Κάθε σελίδα του πιστοποιείται με την υπογραφή του ερωτώμενου.

Στις σελίδες 13-14-15 του ερωτηματολογίου ο Ιωάννης Μποντναρτσούκ εκθέτει λεπτομέρειες από την πλαστογράφηση από τον ίδιο και τους συν αυτώ του εν λόγω «Χειροτονητηρίου», το οποίο και αναρτήθηκε τώρα από την γνωστή ουκρανική ιστοσελίδα.

Οι λεπτομέρειες, τα χαρακτηριστικά του λόγου και η υπογραφή του Ιωάννη, που επαναλαμβάνεται, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφισβήτησεως του γνησίου του εγγράφου.

Σύμφωνα με τον Ιωάννη Μποντναρτσούκ, κατόπιν εντολής του μελλοντικού «πατριάρχη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας» Μστισλάφ Σκρίπνικ, ο ίδιος αναζητούσε επίσκοπο για τέλεση χειροτονιών ιεραρχών της νεόκοπης «αυτοκεφάλου εκκλησίας».

Το Φεβρουάριο του 1990 ο Επίσκοπος Ποτσάγιεφ Ιάκωβος Παντσούκ, ο οποίος αργότερα αποσχίσθηκε μαζί με τον Φιλάρετο Ντενισένκο, του έδωσε υπόσχεση να συμμετάσχει στη «χειροτονία», πράγμα το οποίο απέφυγε στη συνέχεια.

Ο Ιωάννης αναγκάστηκε να χειροτονεί «ιεράρχες» μαζί με τον Βικέντιο Τσεκάλιν, προσβλέποντας μετέπειτα «να συμπληρώσει τη χειροτονία αυτή με κανονικούς επισκόπους της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας».

Ο Ιάκωβος Παντσούκ «έδωσε επανειλημμένες υποσχέσεις» στον Ιωάννη «να συμπληρώσει τις χειροτονίες» (δηλαδή, να αναχειροτονήσει τους υποψήφιους ή εκ των υστέρων να θέσει τυπικά την υπογραφή του), κάτι το οποίο δεν έπραξε ποτέ και μια κενή αράδα παρέμεινε στο γράμμα.

Στα τέλη Μαΐου του 1990, αμέσως μετά τη χειροτονία «ιεραρχών» της ΟΑΟΕ ο Μστισλάφ Σκρίπνικ δέχθηκε πληροφορίες από την Υπερώρια Ρωσική Εκκλησία, που επιβεβαίωναν ότι ο Βικέντιος Τσεκάλιν ήταν «κομπιναδόρος χωρίς την έγκυρη εις επίσκοπον χειροτονία».

Αμέσως ενημέρωσε σχετικά τον Ιωάννη Μποντναρτσούκ, ο οποίος βρέθηκε μπροστά σε αδιέξοδο: αρκετά πολυάριθμη πλέον η «ιεραρχία» της ΟΑΟΕ, άρχισαν οι «χειροτονίες» κληρικών...

Τελικά βρέθηκε μια πρωτότυπη λύση: ο Μποντναρτσούκ μυστικά και «μονοπροσώπως» πραγματοποίησε «τελετή χειροθεσίας» (;) του Τσεκάλιν, βάσει της οποίας έλεγε στον Σκρίπνικ και τους άλλους ότι ο ίδιος «συμμετείχε στη χειροτονία του Βικεντίου Τσεκάλιν».

Αλλά αυτό του φάνηκε ελλιπές και ο Ιωάννης, με γνώση των άλλων συμμετασχόντων των «χειροτονιών» του Τσεκάλιν, πλαστογράφησε την υπογραφή του κανονικού αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ Ιλγιούσενκο, ο οποίος απεβίωσε στις 17 Σεπτεμβρίου 1990.

Καθώς ομολογεί ο Ιωάννης Μποντναρτσούκ, «αντέγραψε» την υπογραφή από τα συγχαρητήρια γράμματα του αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ:

«Ετοιμάσαμε το «χειροτονητήριο», αφήνοντας όμως μια γραμμή κενή, επειδή θα μπορούσε να προσέλθει άλλος από τον Ιάκωβο Παντσούκ. Όταν φθάσαμε στο χωριό Μιχαϊλόβιτσι, περιμέναμε πολύ, αλλά μόλις κατέστη προφανές ότι αυτός (ο Ιάκωβος Παντσούκ) θα έλειπε, αποφάσισα να προχωρήσω <δηλαδή, να «χειροτονήσει» τον Βασίλειο Μποντναρτσούκ> μόνον με τον Βικέντιο Τσεκάλιν. Εφόσον είχα πρόθεση να συμπληρώσω αυτή τη «χειροτονία» με ένα κανονικό επίσκοπο της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, το «χειροτονητήριο» έμεινε με μια γραμμή κενή. Στη συνέχεια αυτός (ο Ιάκωβος Παντσούκ) μου έδωσε επανειλημμένες υποσχέσεις πως θα συμπλήρωνε μαζί μου τη «χειροτονία», χωρίς αυτό όμως να γίνει ποτέ... Περὶ το φθινόπωρο του 1990 κατάλαβα ότι δεν καταφέρνω να πείσω τους γνωστούς μου αρχιερείς της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας να συμμετάσχουν στις «χειροτονίες», ενώ ο «πατριάρχης» Μστισλάφ ζητούσε πλήρη αναφορά σχετικά με την πρώτη «χειροτονία». Το Σεπτέμβριο του 1990 μαθαίνω για το θάνατο του αρχιεπισκόπου Βαρλαάμ Ιλγιούσενκο. Ήταν ιδανική περίπτωση, διότι χρημάτισε αρχιεπίσκοπος Βολύν και Ρόβνο και είχα πολλά ευχετήρια γράμματά του (με προσωπική του υπογραφή). Γι' αυτό συμπλήρωσα με το όνομά του το «χειροτονητήριο», ενημερώνοντας σχετικά τον «πατριάρχη» Μστισλάφ και μερικούς άλλους «αρχιερείς» της ΟΑΟΕ. Συνήλθαμε επί το αυτό (όσοι παραβρεθήκαμε στην πρώτη «χειροτονία») και προχωρήσαμε σε αυτή την απόφαση».

Τα παρατιθέμενα έγγραφα πιστοποιούν το ψευδές και της δεύτερης μαρτυρίας, που αναρτήθηκε από το ουκρανικό site.

Πρόκειται για έγγραφο υπογεγραμμένο από ένα Ίγκορ Σας-Ζουρακόφσκι σχετικά με τη δήθεν συμμετοχή του Βαρλαάμ Ιλγιούσενκο στη «χειροτονία» του Βασιλείου Μποντναρτσούκ, επικυρωμένο από τους Μποντναρτσούκ και τον πατέρα του μάρτυρα.

Τουλάχιστον δύο από τους τέσσερις υπογράφοντες – ο Ιωάννης και ο Βασίλειος Μποντναρτσούκ – γνώριζαν για την πλαστογράφηση της υπογραφής στο «χειροτονητήριο» του Βασιλείου, ενδιαφερόμενοι για την απόκρυψη της αλήθειας.

Ο πρεσβύτερος και ο νεότερος Σας-Ζουρακόφσκι, ο πατέρας και ο υιός, ως μέλη της ΟΑΟΕ, δεν μπορούν να θεωρούνται αντικειμενικοί μάρτυρες.

Βιντεοσκόπηση της «χειροτονίας», στην οποία αναφέρονται, πράγματι έγινε.

Όμως στην περίπτωση που ανακαλυφθεί κάποτε, θα δούμε αυτούς τους ίδιους κατά σάρκα

αδελφούς Μποντναρτσούκ και τον Βικέντιο Τσεκάλιν, και όχι τον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Βαρλαάμ Ιλγιούσενκο, ο οποίος παρόλο που συκοφαντήθηκε, έμεινε πιστός στην κανονική Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Φαίνεται ότι εν προκειμένω στους δημοσιογράφους των συγκεκριμένων ιστοσελίδων, παραμένει μόνον ένας τρόπος να περισώσουν την αξιοπρέπειά τους.

Θα πρέπει δημοσίως να δεχθούν ως πλαστό το αναρτηθέν από αυτούς «Χειροτονητήριο» και ως ψευδής τη «μαρτυρία των αυτόπτων μαρτύρων», ζητώντας συγνώμη από το Ορθόδοξο κοινό για την ακούσια παραπληροφόρηση.

Διότι αναμφισβήτητο γεγονός παραμένει η έλλειψη έστω και τυπικών, εξωτερικών χαρακτηριστικών της αποστολικής διαδοχής από τουλάχιστον μία μερίδα της «ιεραρχίας» της ούτως λεγόμενης «Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας».

Οι «επίσκοποι» της πρώην «Ουκρανικής Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου Εκκλησίας», η οποία εντάχθηκε στην «ΟΕΟ», προέρχονται από τον πρώην επίσκοπο, ο οποίος καθαιρέθηκε νόμιμα και δεχόταν γραπτώς ότι αποχώρησε «<από τους κόλπους> της Εκκλησίας, ευρισκόμενος εκτός του χώρου αυτής», με σύμπραξη ενός πιθανώς επ' αμοιβή συμμετάσχοντος πρώην διακόνου, απατεώνα και κομπιναδόρου, προαγωγού ανηλίκων αγοριών, του αυτοπαρουσιαζόμενου ανάλογα με περιστάσεις είτε ως «επίσκοπος της γνησίας ορθοδόξου εκκλησίας», είτε ως «καθολικός επίσκοπος», είτε ως «μυστικός αγγλικανός επίσκοπος», είτε ως ψυχίατρος με πτυχίο της «σχολής της ΚGB».

Και με αυτούς τους «επισκόπους» προτείνεται τώρα να «συλλειτουργήσουν» αδελφικά οι Αρχιερείς των Αγίων του Θεού Εκκλησιών;

Θα ερωτάται κανείς και άλλο μετά από αυτά, γιατί η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, έκρινε αδύνατο να συνεχίσει τα συλλειτουργεί με όσους με μία μονοκονδυλιά δέχθηκαν στην «κανονική κοινωνία» τέτοιους «ιεράρχες»;

Romfea.gr